

16de JAARGANG, NR. 290
15 JANUARI 2018

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Paul van Kemenade, Ada Rave,
 Jorn Swart, Eric Revis, Fraqx,
 Wadada Leo Smith e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Stranger than Paranoia, Duets,
 Artvark Saxophone Quartet e.a.

EN VERDER:

17 New York Calling (Roos Plaatsman)

18 Junior Mance (Lex Lammen)

18 Jaaroverzicht 2017 Jazzcenter

JAZZFLITS 291 KOMT 29 JANUARI UIT

JAZZNIEUWS

**Strijd om Expression of Art Award
 van start in januari**

Vier groepen van het Conservatorium van Amsterdam strijden in 2018 weer om de Expression of Art Award. De aftrap wordt op 28 januari gegeven door het Mo van der Does Quartet, gevolgd door The Casares Brothers Trio op 25 februari, Matthias van den Brande Group op 25 maart en het Tommaso Perazzo Trio op 29 april. Tijdens de finale op 27 mei kiest de jury een winnaar. Alle concerten vinden plaats in de Symphony Room van het Conservatorium Hotel in Amsterdam. Dat is gehuisvest in het oude gebouw van het conservatorium in de Van Baerlestraat. De winnaar van de Award krijgt 5.000 euro.

**Stedelijk Museum Breda start
 reeks maandelijkse jazzconcerten**

In Breda is op 24 december een reeks jazzconcerten gestart onder de naam 'Jazz in Lanzas'. De reeks heeft onderdak gevonden in het Stedelijk Museum Breda. Samen met een gast brengen elke laatste zondag van de maand Bredase muzikanten een ode aan een jazzlegende. Als eerste stond trompettist Louis Armstrong op het programma. Op 28 januari wordt Ella Fitzgerald geëerd door Machteld Cambridge. Daarna volgen odes aan Benny & Bing met Bernard Berkhout (25 februari), aan Miles Davis met Michael Varekamp (25 maart), aan Duke Ellington met Dmitri Shapko (29 april) en aan de grote pianisten met Harry Kanters (27 mei).

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Jazzflits nummer 290

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

Hermine Deurloo. (Foto: Merlijn Doornik)

**HERMINE DEURLOO EN JASPER VAN 'T HOF
 GESELECTEERD VOOR SHOWCASE JAZZAHEAD!**

Mondharmonicaspeler Hermine Deurloo en toetsenist Jasper van 't Hof zijn geselecteerd voor een showcase tijdens de komende editie van de beurs Jazzahead!. Deze is van 19 tot en met 22 april in Bremen. Deurloo speelt tijdens de European Jazz Meeting en Van 't Hof met de Duitse saxofonist Paul Heller in de German Jazz Expo.

Voor de Europese showcase zijn zestien groepen geselecteerd. Ook onder anderen Adam Baldych & Helge Lien Trio, de Beats & Pieces Big Band, Emilia Mårtensson, Horse Orchestra en het Kirke Karja Quartet treden op. Naast de Europese showcase en de German Jazz Expo, is er een showcase met Poolse musici (de Poolse jazz staat dit jaar centraal), en een avond met artiesten van elders: de Overseas Night (21 april). Tijdens deze 'overzee-avond' treden onder anderen de Amerikaanse zangeres Jazzmeia Horn en haar landgenoot pianist Justin Kauflin op. In totaal meldden zich voor de in totaal veertig showcases 609 gegadigden aan, uit 49 landen.

15 januari 2018

NIEUWS

W.E.R.F. Records bestaat 25 jaar

In 2018 mag het jazzlabel W.E.R.F. Records 25 kaarsjes uitblazen. Wat ooit ontstond als een eenmalige ondersteuning aan de Brugse pianist Kris Defoort, groeide uit tot een instituut binnen de Belgische jazzwereld. Gevestigde waarden als Brussels Jazz Orchestra, trompettist Bert Joris, pianist Nathalie Lories, saxofonist Ben Sluijs en Kris Defoort maken er hun platen. Maar er is ook plaats voor jonge leeuwen als Nordmann, Black Flower, Compro Oro en SCHNTZL. Vandaag telt het label 150 titels en herbergt het meer dan 250 artiesten. Het hele jaar staan er acties op stapel die culmineren in een grootse viering tijdens Jazz Brugge. De openingsavond (16 november) zal helemaal in het teken van het label staan.

Jazz At Sea nieuw Haags festival

Als onderdeel van Feest aan Zee, de viering van 200 jaar badplaats Scheveningen, vindt aldaar van 12 tot en met 14 oktober een jazzfestival plaats. Onder de voorlopige naam Jazz At Sea staan concerten op de rol in Kurhaus, Pier, Circustheater, Holland Casino Scheveningen en Pathé Scheveningen

Wild Man Conspiracy op tournee met Chris Cheek

Het trio Wild Man Conspiracy - Guillermo Celano (gitaar), Gerard Kleijn (trompet), Joost Kesselaar (drums) - gaat de komende maanden op tournee met tenorist Chris Cheek. Onder meer België, Spanje, en Duitsland worden aangedaan. In maart spelen de vier in Nederland. 'Short Stories', het laatste album van het trio, was vorig jaar januari 'Editors Pick' in het Amerikaanse blad Downbeat.

Trompettist Till Brönner maakt foto's voor lingeriemerk Lascana

In opdracht van het Duitse lingerie- en badmodemerk Lascana heeft de Duitse trompettist Till Brönner een reeks foto's gemaakt van model en zangeres Hana Nitsche. Onder de titel 'Sound of Passion' zijn de lingeriefoto's verschenen in een koffietafelboek. Brönner is niet alleen een commercieel succesvol jazztrompettist, maar maakt sinds 2009 ook steeds meer naam als fotograaf: "Das, was ich als Musiker erlebt habe, fließt auch in meine Fotografie mit ein". (bron: abendzeitungmuenchen.de)

Bekijk de fotosessie hier:
<http://bit.ly/2BIYBpl>

PRIJZEN

DUITSE STAATSONDERSCHIEDING VOOR ALEXANDER VON SCHLIPPENBACH

Het trio van Alexander von Schlippenbach met de leider in het midden. Rechts van hem drummer Paul Lovens; links saxofonist Evan Parker. (Persfoto)

Pianist, componist, arrangeur en bandleider Alexander Graf von Schlippenbach heeft 21 december in Berlijn de 'Verdienstorden' van de Bondsrepubliek Duitsland ontvangen. Hij kreeg deze onderscheiding voor zijn culturele verdiensten. Von Schlippenbach heeft als geen andere Duitse jazzpianist de Duitse jazz internationaal aanzien gegeven, heeft een bepalende rol in de Europese jazz gespeeld en een strikt eigen stijl ontwikkeld, aldus de keuzeheren. Ook is hij niet bang om te experimenteren. Von Schlippenbach is onder meer bekend van het Globe Unity Orchestra, het Berlin Contemporary Jazz Orchestra, Monk's Casino en zijn eigen trio met Paul Lovens (drums) en Evan Parker (sax).

OVERIG

ZeelandJazz 2018 blijft randen van de jazz opzoeken

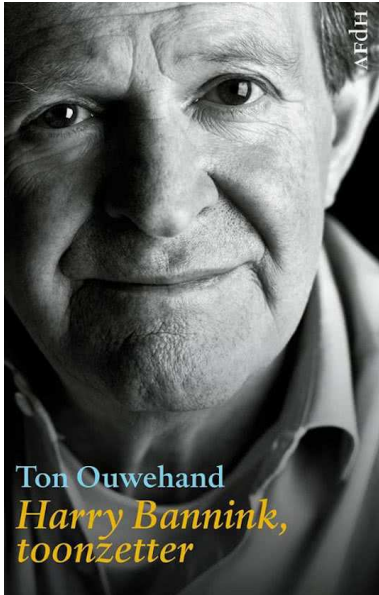
Het festival ZeelandJazz, in 2016 ontstaan na samenvoeging van het International Jazz Festival Middelburg en Scheldejazz Terneuzen, zet dit jaar de koers van vorig jaar voort. Dat betekent een breed programma dat de randen van de jazz opzoekt, met de nadruk op de festivalsfeer in plaats van enkele grote namen. In Porgy en Bess in Terneuzen wordt het festival 8 juni geopend met het ZeelandJazz Festival Orkest onder leiding van saxofoniste Stephanie Francke. Zijzelf zal dit orkest samenstellen. Verder staan de Raad Van Toezicht en Martin Fondse daar op het programma. Voor het tweede festivalweekend, dat van 14 tot en met 17 juni in Middelburg plaatsvindt, zijn STUFF, Alfa Mist, Black Flower en Koffie gecontracteerd.

New Yorks complex vernoemd naar Sonny Rollins

Een appartementencomplex in New Yorks Lower East Side heeft als eerbetoon aan saxofonist Sonny Rollins de naam 'The Rollins' gekregen. Het gebouw is gelegen op een plek waar Sonny Rollins ooit woonde. Het gebouw telt vijftien verdiepingen. Het bevat onder meer 104 betaalbare appartementen met een huur van 519 dollar per maand. Hiervoor hebben zich meer dan 93.000 mensen ingeschreven. Het goedkoopste appartement daarna (een studio) kost 3.150 dollar per maand.

JAZZ OP PAPIER

RANDGEBIEDEN I: VOCAL TOUCHES

Ton Ouwehand.
Niemand zo aardig als hij I :
Harry Bannink en Enschede.
 Enschede/Doetinchem : AFdH Uitgevers,
 2017.
 127 pag. : ill.
 ISBN 978-90-72603-91-3.
 Prijs 15 euro;

Ton Ouwehand.
Harry Bannink, toonzetter.
 Enschede/Doetinchem : AFdH Uitgevers,
 2017.
 288 pag. : ill.
 ISBN 978-90-72603-56-2.
 Prijs 25 euro
 (aangekondigd als
 Niemand zo aardig als hij, deel II).

Kleindochter: "Kun jij 'M'n opa' spelen, van Annie Schmidt?" "Ja hoor, maar denk erom: de muziek is van Harry Bannink."

Vocale groepen zijn in de loop van de jazzhistorie altijd onderbelicht gebleven. Enigszins begrijpelijk: weliswaar pasten ze jazz-elementen toe (stemgebruik, frasering), maar het notenbeeld stond vast. Ze waren een onlosmakelijk deel van de amusementsindustrie, wat - de ene meer dan de andere - hen tot een modeverschijnsel maakte. Een bijzonder genre was de close harmony, zo geheten vanwege de enge ligging van de noten, binnen één octaaf, te vergelijken met blokakkoorden op een piano. Het ontstond eind jaren dertig, als een verlengstuk van de klankkleur van een swingband. De zangers van de groep - doorgaans drie mannen en twee vrouwen - werden deels gerekruteerd uit de bandleden zelf. Maar ook werden speciale groepen aangetrokken, bestaande uit aankomende, jonge zangers, van wie er enkelen later een solocarrière opbouwden.

Toen na de bevrijding in 1945 ons land via de radio overspoeld werd met de muziek van Amerikaanse swingbands was de combinatie met een zanggroep dan ook een normaal gegeven. Nog vers in ons geheugen gegrift staan veelvuldig door de Amerikaanse zenders gebrachte uitvoeringen van 'On the sunny side of the street' door The Sentimentalists bij de band van Tommy Dorsey (1944) en 'What is this thing called love' door de Mel-Tones bij die van Artie Shaw (1946).

Het is geen wonder dat ook in Nederland jongelui erdoor werden gegrepen, al bleef het aantal dat zelf tot het formeren van zo'n zanggroep overging, beperkt tot één! Dat waren de Vocal Touches, een door jonge Twentse beroepsmuzici opgericht kwintet. Het uitschrijven van de diverse partijen bleek nog helemaal niet zo'n gemakkelijke opgave. Na een paar keer door pech overvallen te zijn deden ze in mei 1949 uiteindelijk een auditie bij de Avro, wat resulteerde in een debuut in het programma De Radioscoop van Jan de Winter. Er volgden radio-uitzendingen met de Skymasters en zelfs een tournee door Engeland. Sindsdien is de groep uit het zicht verdwenen en aangezien er niets van hun zang is vastgelegd, moeten we het doen met vage herinneringen aan een verrassend goed samenklinkend geheel. De groep bestond uit de gezusters Tine en Joukje Riemersma (van wie we de laatste nog terugzien op een foto van het Aart Zegveld sextet in Rhythme van november 1951), en als mannelijke leden Ben Hogeweg, Wim Ebbink en ... Harry Bannink. Hij had het in zich een goed jazzpianist te worden, als hij na zijn eindexamen conservatorium in 1953 zich niet ontwikkeld had als een 'melodieëngenie' (de term is van Wim Ibo).

Journalist Ton Ouwehand vond dat er eens een boek over hem moest komen; het werden er twee. Wie gedacht had dat hij daarbij dan ook de Vocal Touches zou betrekken kwam bedrogen uit: "Daar staat mijn hoofd niet naar." Het eerste is voornamelijk een verslag van schrijvers nijvere pogingen om in Enschede een representatieve straat naar Bannink te vernoemen. Wel toont de binnenflap de zangers op een rijtje, echter zonder identificatie.

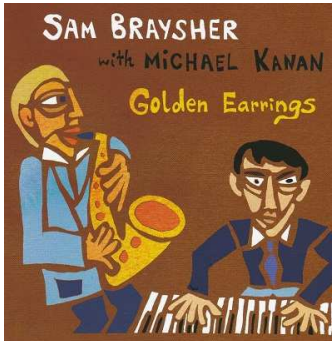
Het gemis wordt deels goedgeemaakt in deel twee. Ouwehand laat daarin zo'n dertig mensen aan het woord die met Bannink gewerkt hebben. Onder hen een vriendin, die evenwel niet verder komt dan te citeren uit een artikel in Tuney Tunes van september 1949. Verder zijn er, voor zover het enige jazzconnectie betreft, interviews met drummers Hans Dekker en Chris Dekker, bassist Frank Noya, saxofonist Bo van de Graaf en de pianisten Jan Huydts en Jasper van 't Hof, van wie de laatste nog les van hem gehad heeft. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

SAM BRAYSHER WITH MICHAEL KANAN

Golden Earrings

Fresh Sound Records (www.sambraysher.com)

Bezetting:

Sam Braysher (altsax),
Michael Kanan (piano).

'Golden Earrings' is de debuut-cd van de jonge Britse altsaxofonist Sam Braysher. In duobezetting met de New Yorkse pianist Michael Kanan speelt hij op deze cd tien prachtige, soms vergeten nummers. Het zijn composities van echte jazziconen als Parker, Tadd Dameron en Ellington, maar ook nummers van Nat 'King' Cole en Irving Berlin. Heeft u weleens het nummer 'Cardboard' gehoord van Charlie Parker of 'Golden Earrings' van Nat 'King' Cole? Braysher en Kanan spelen de vergeten juweeltjes ingetogen, soms bijna bescheiden; het is de melodie die hier mag schitteren. Dat doen ze in een prachtige balans.

‘ **Dit album is een regelrechte aanrader** ’

Sam Braysher heeft een mooie toon op de altsax en speelt een beetje à la Lee Konitz. In een tijd van hiphop, rap en pompende jazzbeats is deze cd een baken van rust en evenwicht. Nee, vergis u niet. Deze jazzliedjes zijn niet duf of saai, maar stralen wel een weldadige rust uit. Beide muzikanten hebben het lef om deze debuut-cd te vullen met muziek die anders volledig en ten onrechte lag te verstoffen. Dat maakt de cd 'Golden Earrings' een regelrechte aanrader.

Sjoerd van Aelst

Bekijk een video over de cd:

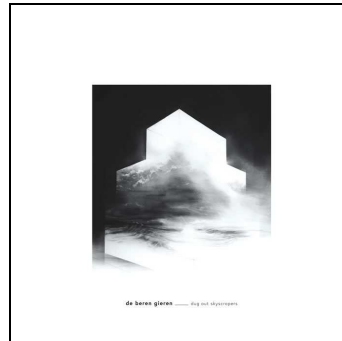
<https://www.youtube.com/watch?v=HLBSsnCuqqQ>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DE BEREN GIEREN

Dug Out Skyscrapers

Sdban Records

Bezetting:

Fulco Ottervanger (piano),
Lieven van Pee (bas),
Simon Segers (drums).

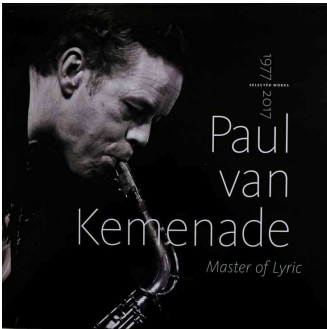
Na twee cd's voor het Portugese label Clean Feed is het Belgisch/Nederlandse trio De Beren Gieren weer terug bij een Belgisch label, Sdban. Het nieuwe album, 'Dug Out Skyscrapers', zet de lijn voort van de voorganger, 'One Mirrors Many'. Met dien verstande dat de rol van de elektronica iets groter is geworden. De groep zet die vooral in voor atmosferische doeleinden, en het resultaat is soms die van een soort muzikale poolwind. De Beren Gieren zijn sowieso op dreef in het neerzetten van verhalende muziek. De openbrekende wolkenlucht die 'Zeeland' suggereert, is er een fraai voorbeeld van. De hypnotische grooves van het oude werk zijn tamelijk naar de achtergrond geraakt, maar de heavy rock-beat van 'Weight of an image' knalt er nog als vandoors stevig in. Verder horen we semi-klassieke muziek, een speelse 'Belofte treurwals', minimalistische ostinato-partijen en vooral heel veel fantasie. Het maakt de muziek van De Beren Gieren onmiddellijk herkenbaar, zelfs in zijn veelkleurigheid.

Herman te Loo

Hier is een video van het titelnummer:

<https://youtu.be/D3QQeQwbqII>

PAUL VAN KEMENADE
Master Of Lyric
Eigen Beheer (4-cd-box)

Altsaxofonist Paul van Kemenade (1957) is een van de belangrijkste altsaxofonisten van ons land en vanuit zijn woonplaats Tilburg een grondlegger van de jazz en geïmproviseerde muziek tot ver buiten die plaats. Met Piet Noordijk is hij de meest lyrische altsaxofonist die ons land heeft gekend. In 2017 vierde hij zijn veertigjarige jubileum als professioneel muzikant en bovendien vierde hij in dat jaar het vijftiengste jubileum van het festival Stranger Than Paranoia dat hij heeft bedacht en al die jaren produceerde en organiseerde. Naar aanleiding van zijn jubileum heeft Van Kemenade een box doen verschijnen die een totaaloverzicht van zijn werk biedt.

De box, 'Master Of Lyric' getiteld, heeft het formaat van een elpee (vinyl) en bevat in hetzelfde formaat een boekwerk met veel foto's uit zijn rijke carrière, een Nederlandse tekst geschreven door jazzjournalist Rinus van der Heijden en een vertaling daarvan in het Engels. De tekst gaat in op zijn ontwikkeling van dertienjarige jongetje bij de harmonie van Valkenswaard tot de grote rol die de nu zestigjarige musicus als grootmeester van de lyriek in de jazzscène speelt. Het boek bevat verder zijn complete discografie, die maar liefst 62 platen en cd's omvat, en een overzicht van zijn werk als saxofonist, bandleider, begeleider, programmeur, componist, workshopleider, deelnemer aan projecten, en als prijswinnaar. Het boek besluit met titels, oorsprong en bezettingen van de gekozen nummers.

Paul van Kemenade heeft zelf de keuze gemaakt uit al die elpees en cd's, waaruit hij van de meeste één tot vier nummers heeft geselecteerd. Het moet een enorme hoeveelheid werk zijn geweest en er kan altijd getwist worden of het gekozen nummer nu wel of niet het beste/meest karakteristieke van de plaat was. Dat is echter een vrij zinloze exercitie want het wordt zonder meer duidelijk waarom de titel 'Master Of Lyric' is gekozen, niet alleen door zijn betoverende altsax, maar ook door zijn aantrekkelijke composities en rijke arrangementen. De cd's omvatten de periodes 1980-1997; 1998-2006; 2006-2010 en 2010-2017. Elke cd is voorzien van een kenmerkende foto uit die tijd.

[...vervolgd in de rechterkolom](#)

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

Op de eerste cd staat Van Kemenade (inmiddels al jaren geen roker meer) nog met een slordig gedraaid sjekkie, op de tweede is hij al de serieuze hemelbestormer, nog onbekend met wat de toekomst zal gaan brengen, en op de derde en vierde cd staat hij als gearriveerd musicus bijna gelijk en spiegelbeeldig, net zoals zijn werk uit die periodes.

CD 1

Cd 1 opent met een nummer van het Gemeentereinigingsorkest van bassist Niko Langenhuijsen uit 1980. Enigszins chaotische muziek zoals in die tijd gebruikelijk was en die we nu niet meer zo leuk vinden als toen. Opmerkelijk dat Van Kemenade gekozen heeft voor een nummer waarop hij wel meedoet maar niet soleert. Misschien dat hij liever niet herinnerd wil worden aan de twee nummers van die elpee waarop hij wel soleert. Een jaar later als duo met pianist Ron van Rossum is hij al een stuk lyrischer en zet hij, aanvankelijk beïnvloed door Mal Waldron, zijn eerste stappen als arrangeur. Interessant is het ook om te zien dat hij toen al experimenteerde met groepen zonder drummer of zonder piano. Al snel, zo rond 1984, ontwikkelt zijn spel zich en vanaf 1990 begint een vruchtbare periode door zijn samenwerking met pianist Jeroen van Vliet, met wie hij de komende zeventien jaar speelt en als muzikant naar volwassenheid groeit, en vormt hij met gitarist Jan Kuiper en trombonist Wolter Wierbos het succesvolle Podiumtrio. Voor het eerst horen we de experimentele kant van Van Kemenade, waarbij hij de jazzhokjes verlaat en samenwerking zoekt met andere muzikale disciplines zoals met de popband The Wrong

CD 2

Op cd 2 wordt de samenwerking met Jeroen van Vliet verder uitgewerkt en de zoektocht naar verdieping vanuit andere genres voortgezet, zoals met flamencogitarist Maurice Leenaars en vooral met de nieuwe liefde van Van Kemenade: Afrikaanse musici uit Zuid-Afrika en Senegal met wie hij zijn beste cd's tot dan maakt. Hij gaat naar verre landen waar hij nieuwe ideeën opdoet en die in zijn muziek verwerkt.

CD 3

Op cd 3 diept Van Kemenade zijn werk met Afrikaanse musici verder uit en gaat hij steeds vaker met gasten werken met wie hij tot dan niet of zelden speelde. We horen zanger David Linx, verschillende violisten, flamencogitaristen en zangers. Met trompettist Eric Vloeimans, ooit een leerling van hem toen die zijn eerste stappen deed in zijn workshoporkest, maakt hij prachtige opnamen en als pianist Jeroen van Vliet zijn eigen weg gaat wordt die vervangen door Michiel Braam, Harmen Fraanje en Stevko Bush.

[...wordt vervolgd op pagina 10 rechtsonder](#)

ONE ROOM ENSEMBLE

Girovago
Vindu Music

Bezetting:

Nico Huijbregts (zang) Tui Clark (klarinet), Gerard van der Kamp (alt-, sopraansax), Kees Hilhorst (viool), Andries van Rossem (piano), Harmjan Roeles (basgitaar, bas).

De basis van het One Room Ensemble wordt gevormd door drie muzikanten die de kern uitmaken van de groep Premier Roeles: bassist Harmjan Roeles, saxofonist Gerard van der Kamp en pianist Nico Huijbregts. De laatste is hier overigens als vocalist te horen, want het pianowerk laat hij over aan de klassiek geschoolde componist Andries van Rossem. De stukken op dit debuutalbum, 'Girovago', zijn net als bij Premier Roeles 'instant composites'. Er wordt bewust niet gesproken van improvisaties, want er is sprake van een sterk vormgevoel bij het zestal. De klankwereld van het One Room Ensemble verschilt echter behoorlijk van die andere groep. Waar daar de freejazz de boventoon voerde, betreedt dit sextet het terrein van de eigentijdse gecomponeerde muziek. Daar liggen ook de wortels van de drie andere musici: Van Rossem, violist Kees Hilhorst en klarinettiste Tui Clark. Uitgangspunt bij een aantal van de stukken zijn gedichten, van Gerrit Achterberg, de Canadese Eleonore Schönmaier en de Italiaan Giuseppe Ungaretti, die het gedicht schreef dat zijn titel aan de cd gaf. Het One Room Ensemble pakt het materiaal met een uitgekiend dynamiekgevoel aan, waarbij soms een dichtheid van klanken en noten ontstaat, en op andere momenten een Morton Feldman-achtige sereniteit. Er wordt hoorbaar over iedere noot nagedacht, en iedereen speelt voor het grotere goed van de ensembleklank.

Herman te Loo

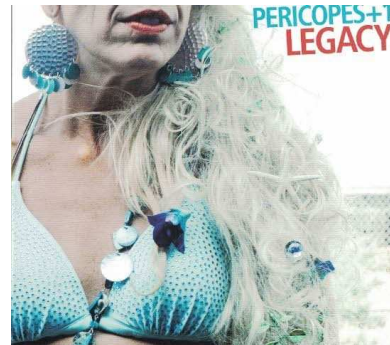
Concertaankondigingen vindt u op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Jazzflits nummer 290

PERICOPES + 1

Legacy
Auand Records

Bezetting:

Alessandro Sgobbio (piano, Fender Rhodes), Emiliano Vernizzi (tenorsaxofoon), Nick Wight (drums).

Vier jaar geleden stapte het Italiaanse duo Pericopes naar voren met een opvallende dubbel-cd ('Lights/Shadows', Jazzflits 207). Kort daarna breidde het duo zich uit tot een trio met de Amerikaanse drummer Nick Wight en maakte daarmee in 2015 een nieuwe cd ('These Human Beings', Jazzflits 265). 'Legacy' is de tweede cd van dit duo +1. Indertijd viel het duo op door 'prachtige bouwwerkjes van nieuwe klanken voor fijnproevers'. Met de komst van Wight is dit karakter drastisch veranderd. De cd begint met een compositie (bijna alle composities zijn van Sgobbio, deze juist van Vernizzi) die aansluit bij hun oudere werk. De vraag daarbij is of de toevoeging van drums een meerwaarde heeft. Op zijn best niet of nauwelijks is mijn indruk, op zijn slechtst wordt de open structuur van het oude werk om zeep geholpen. Datzelfde is van toepassing bij sommige andere nummers zoals het romantische en emotionele 'November tears'. Is de toevoeging van Wight dan zinloos? Zeker niet, want in de veel energiekere composities die volgen, is de ruimte en lucht weliswaar verdwenen maar vraagt de muziek daar ook niet meer om. Met andere woorden, Wight stuurt Pericopes een nieuwe richting in, minder cerebraal en toegankelijker voor het publiek, terwijl de muziek toch gelaagd blijft en diepgang heeft. Het titelnummer bijvoorbeeld zou ondenkbaar zijn zonder de energie die Wight in de strijd werpt. Dankzij Wight worden de contrasten in de muziek aangescherpt, de kleuren dieper en Sgobbio en Vernizzi aangezet tot het verlaten van hun intieme warme holletje. Dit trio sluit daarmee perfect aan bij de trend van de jazz van nu: stevige muziek om bij te blijven nadenken.

Tom Beetz

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=XKpS8qcUmz4>

15 januari 2018

ADA RAVE TRIO
The Sea, The Storm And The Full Moon
Clean Feed

Bezetting:

Ada Rave (tenorsax, klarinet, fluit),
 Nicola L. Hein (prepared gitaar),
 Wilbert de Jooode (bas).

Expressiviteit, dat is een groot goed voor de Argentijnse Ada Rave, die al enige jaren deel uitmaakt van de Amsterdamse impro-scene. Ze heeft een onmiskenbaar eigen geluid ontwikkeld op tenorsax en klarinet, zoals we al konden horen in het trio New Rumours and Other Noises. 'The Sea, The Storm And The Full Moon' is het debuut van haar eigen trio, met de Duitse gitarist Nicola L. Hein en bassist Wilbert de Jooode. Ze verkent de mogelijkheden van haar eigen instrumentarium en heeft daarbij perfecte partners gevonden. Want hoewel de groep haar naam draagt, is er hier absoluut sprake van een collectief dat in gezamenlijkheid de muziek vormgeeft. Daarbij putten de drie muzikanten uit het enorme klankarsenaal dat hun ter beschikking staat. Dat levert soms behoorlijk ongemakkelijke geluiden op, zoals in 'Comes from a dream', met schrille bijdragen van Hein, een zovend zoekende tenorsax en gestreken lage noten van de contrabas. Fascinerend is het echter wel, want schoonheid zit niet alleen in welluidende noten of in het gehoor liggende melodieën. Overigens zijn dergelijke momenten zeker ook te ontwaren in de behoedzame muziek op dit album, zoals de zoetgevooidse tenor in 'Breathing the ocean's air'. In 'The Journey of the little being' zijn er zelfs associaties met het Jimmy Giuffre Trio. Rave zoekt met haar klarinet naar glissandi als antwoord op de slidebijdragen van Hein.

Herman te Loo

Hier is het trio live in actie:
<https://youtu.be/UyICJPAiA3g>

Jazzflits nummer 290

WADADA LEO SMITH
Najwa
TUM Records

Bezetting:

Wadada Leo Smith (tp), Michael Gregory Jackson,
 Henry Kaiser, Brandon Ross, Lamar Smith (g),
 Bill Laswell (bg), Pheeroan akLaff (d),
 Adam Rudolph (perc)

Na zijn Monk-plaat (zie Jazzflits 288) brengt trompettist Wadada Leo Smith voor het Finse TUM Records nog een album uit waarop hij ons een inblik in zijn muzikale wereld biedt. Met vier gitaristen (Michael Gregory Jackson, Henry Kaiser, Brandon Ross en kleinzoon Lamar Smith) brengt hij een ode aan de elektrische gitaar, maar er is meer. Het legertje gitaristen doet denken aan de bezettingen van Miles Davis uit midden jaren zeventig (die Smith al eens eerde met het album 'Yo Miles!'), maar ook aan de groep Prime Time van Ornette Coleman. Aan hem wijdt Smith de eerste track van 'Najwa'. Ook drummer Ronald Shannon Jackson, die met zijn Decoding Society het genre van de freefunk verder uitbouwde, krijgt een eerbetoon van de trompettist. Toch is 'Najwa' bepaald geen typische tribute-plaat. De vier gitaristen (maar ook Smith zelf) zorgen voor een hechte klankwereld die de expressieve mogelijkheden van de elektrische gitaar (en de versterkte trompet) verkennen. Daarbij duikt de groep ook in de spiritualiteit (en liefde) die met goede klank tot uiting kunnen komen. In dat verband zijn de namen van John Coltrane en Billie Holiday niet zo heel vreemd, want ook zij worden geëerd door het octet. 'Najwa' is een rijke plaat, met de korte titeltrack als scharnierpunt. Het nummer gaat over een tragische liefde, aldus de componist. Met de aanwezigheid van de akoestische gitaar wordt dit extra bekrachtigd, maar weet Smith tegelijk de clichés van zoetheid uit het onderwerp wel kundig te omzeilen.

Herman te Loo

Luister hier naar de titeltrack:
<https://youtu.be/1b6VgN8P7cI>

15 januari 2018

SPINFEX
Amphibian Ardour
TryTone

Bezetting:

Bart Maris (trompet), Tobias Klein (altsax), John Dikeman (tenorsax), Jasper Stadhouders (gitaar), Gonçalo Almeida (bas, basgit), Philipp Moser (drums).

Twee jaar na de box '2005-2015' werd het wel weer eens tijd voor een nieuw teken van leven van de groep Spinifex. Tijdens een tournee in Portugal werd 'Amphibian Ardour' opgenomen. Qua muzikale ontwikkeling en personele bezetting is de groep niet stil blijven staan. Trompettist van het eerste uur Gijs Levelt is vertrokken en vervangen door de Belgische maestro Bart Maris (die ook al op 'Spinifex Maximus' te horen was). Als extra toevoeging heeft John Dikeman zich als tweede saxofonist gemeld, waarmee de groep nu een sextet is. Dikeman is net als gitarist Jasper Stadhouders een fijne stoorzender die voor muzikaal nuttige wendingen kan zorgen. En daar draait het voor een belangrijk deel om in de stukken van huiscomponisten Tobias Klein en Gonçalo Almeida. Spinifex weet op wonderbaarlijke wijze een logische eenheid te smeden uit uiterst complexe avant-rockpatronen, minimal music-vlechtwerkjes, uit de hand lopende surfmuziek en traditionals uit de Pakistaanse en Iraanse soefimuziek. De blazerscollectieven bevatten steeds een scherp randje, vooral in de traditionals als 'Dhamal qalandar shabaz' en 'Zikr', waar de heupwiegende aanstekelijkheid laat horen dat het de mannen van Spinifex gaat om het overbrengen van een muzikaal gevoel, en zeker niet om het slaafs naspelen van authentieke voorbeelden.

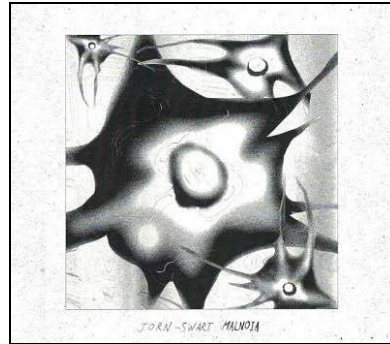
Herman te Loo

Spinifex live in Tsjechië:

<https://www.youtube.com/watch?v=oYcGgZQOvI0>

Jazzflits nummer 290

JORN SWART
Malnoia
Brooklyn Jazz Underground Records

Bezetting:

Jorn Swart (piano),
 Benni von Gutzeit (altviool),
 Lucas Pino (basklarinet).

Jorn Swart is een jonge Amerikaanse jazzpianist en componist uit New York. Althans dat lijkt zo. In werkelijkheid komt hij uit Groningen (1987) en woont (of woonde?) in The Big Apple. Hij is niet de enige Nederlander die zijn muzikale ontwikkeling een enorme 'boost' weet te geven door zich te laten inspireren door het hoge muzikale niveau in New York. In 2013 bracht hij zijn debuut uit ('A Day In The Live Of Boriz') dat in Jazzflits nummer 207 als schitterend werd gerecenseerd. 'Mistig en melancholisch' werd dat debuut genoemd, wat voor zijn nieuwe cd 'Malnoia' nog steeds opgaat en waarbij de hedendaagse klassieke muziek niet meer om de hoek loert maar zich vast heeft genesteld in de composities van Swart.

Met 'Malnoia' heeft Swart nog net binnen 2017 een van de mooiste platen van dat jaar gemaakt. De prachtige composities die als hymnen zijn geschreven, melancholisch maar niet somber, worden door dit trio vlekkeloos gespeeld, de linkerhand van Swart hangt als een donderwolk boven de muziek, de altviool en basklarinet zijn gearrangeerd alsof het een middelgroot orkest betreft en dragen in hoge mate bij aan het succes van deze cd. De Duitser Gutzeit, die net als Swart naar New York is verhuisd, neemt de leadstem voor zijn rekening. De Amerikaan Pino speelt daaromheen en Swart zelf verbindt beiden met zijn bescheiden en effectieve spel.

In 'Malnoia' heeft Swart zich laten inspireren door Maurice Ravel, Béla Bartók en Paul Hindemith, die hij op briljante wijze integreert met jazz. De muziek is zeer toegankelijk gebleven en kan op verschillende niveaus beluisterd worden zoals oppervlakkig, als kamermuziek met een klassieke schoonheid, of juist heel intensief waarbij steeds meer intrigerende schatten zich openen.

In januari 2018 vindt de cd-presentatie met een tour langs de Nederlandse podia plaats. Gouden tip: niet missen.

Tom Beetz

15 januari 2018

VULTURE FOREST
Vulture Forest
Eigen Beheer

Bezetting:

Kristoffer Vejslev (gitaar),
 James McClure (trompet),
 Luka Benčić (bas),
 Love Ekenberg (drums).

Kun je een heel rustige plaat maken, op het saaie af, die toch noot voor noot blijft boeien? Vulture Forest, de band van de Deense gitarist Kristoffer Vejslev met (oud)studenten aan het Amsterdamse Conservatorium, heeft het gepresteerd. Op de eerste stelling, die simpelweg 'Vulture Forest' heet, bouwt hij met zijn kwartet in zeven zelfgeschreven stukken een weldadige spanning op.

De groep met naast Vejslev Luka Benčić (bas), Love Ekenberg (drums) en James McClure (trompet), alle vier afkomstig uit Scandinavië, Oost-Europa en Zuid-Afrika, heeft aandachtig geluisterd naar Miles Davis in zijn modale tijd. Vulture Forest doet echter niet aan nabootsing. De bezetting is ook anders dan op bijvoorbeeld Miles' 'Kind Of Blue', maar de sfeer is vergelijkbaar.

Een verschil met Davis' meesterwerk is dat Vulture Forest veel meditatieve elementen bevat en aanzienlijk melancholischer, dromeriger en Europees klinkt dan de Amerikanen. Je waant je eerder in de met donzige sneeuw bedekte eindeloze wouden van Zweden of Noorwegen dan in de VS, maar wonderlijk genoeg doet de ingehouden instrumentbeheersing toch telkens weer aan Miles cs denken.

Hans Invernizzi

Beluister een stuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=JARDZiqzRHU>

FRAQX
Fraqx (Creative Sources)

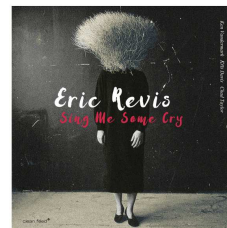

De gitaristen Frank Crijns en Jacq Palinckx zijn al jarenlang beeldbepalend in de Nederlandse avant-rock. Gek genoeg hadden ze nog nooit als duo iets opgenomen. Dat is met de uitgave van 'Fraqx' opgelost. De naam van het duo is een samentrekking van hun beider namen, en in de muziek gaan ze volledig in elkaar op. Wat we in een zevental improvisaties horen, lijkt uit de koker van één enkel muzikaal brein te komen. Crijns en Palinckx zijn door de wol geverfd in het in extremo behandelen van hun instrument. Met effectapparatuur, elektronica en onorthodoxe speelmethoden (doekjes, stokjes, allerhande objecten) creëren ze abstracte klanklandschappen die variëren van daverende noise tot pointillisme om de stilte heen. Als luisteraar verbaas je je er regelmatig over dat de gitaar de klankbron is van deze wonderbaarlijke muziek.

Herman te Loo

Bekijk de trailer: https://youtu.be/r8g_WXRomOs

ERIC REVIS
Sing Me Some Cry (Clean Feed)

Het kwartet dat bassist Eric Revis op zijn nieuwe album 'Sing Me Some Cry' presenteert, is een 'working band', die vorig jaar een overdonderend goed concert gaf in het Bimhuis. De kracht van de groep zit in de balans die het viertal weet te vinden tussen een stevige basis en een diepgewortelde swing enerzijds en een gevoel voor experiment en avontuur anderzijds. De titel is hierin goed gekozen, want het kwartet zingt en weet daarin de rauwe kreet te treffen. Een mooi voorbeeld is 'Good company' met een gruisige tenorsolo van Ken Vandermark en de latin-getinte groove, waarin pianiste Kris Davis het territorium van Don Pullen lijkt te betreden. Alle vier de kwartetleden (drummer Chad Taylor is de vierde man) leveren composities, die stuk voor stuk een eigen vorm en opbouw hebben, en geen gebruikmaken van het geijkte thema-solo's-themamodel. Dat zorgt voor een uiterst afwisselende plaat waarop iedere noot ertoe doet en die louter sterke momenten kent.

Herman te Loo

DIJF SANDERS
Java (W.E.R.F.)

De Belgische multi-instrumentalist Dijn Sanders heeft duidelijk iets met Indonesië. Voor zijn nieuwe album, 'Java', maakt hij gebruik van zelfgemaakte 'field recordings' van het eiland. Gamelanorkesten, zangers, vogelgeluiden, het is een bonte verzameling. Sanders gebruikt ze als basis voor nieuwe composities, waarmee hij in de buurt komt van het legendarische album 'My Life in the Bush of Ghosts' van Brian Eno en David Byrne. Zo intrigerend en hypnotiserend als die plaat wordt het op 'Java' niet. Maar de Vlaming weet wel een lekker sfeertje neer te zetten, met behulp van onder meer een retro-Philicorda-orgeltje, ouderwetse synthesizers (Moog, Ensoniq) en gastoptredens. Hiervoor heeft hij drummer Simon Segers en saxofonist/fluitist Nathan Daems ingehuurd. De laatste zorgt voor extra klankkleuren, met soms een Oosterse (zelfs Arabische) invloed. **Herman te Loo**

Bekijk de trailer: <https://youtu.be/nQVWs51uVQ8>

PIERRE DE SURGÈRES
ZED (Eigen Beheer)

De Belgische pianist Pierre de Surgères speelt op zijn nieuwste cd 'ZED' met zijn vertrouwde trio tien stukken uit eigen keukens. Het trio, met naast de Surgères, Félix Zurstrassen op bas en Teun Verbruggen op drums, is geweldig op elkaar ingespeeld. De nummers zijn modern van toonzetting en zetten je qua timing en ritme regelmatig op het verkeerde been. De partners in crime hebben elk een essentiële rol in de muzikale puzzels die de Surgères heeft gecomponeerd. Voor het merendeel is de muziek bedachtzaam en ingetogen, maar ook een lekkere groove als in 'Shy' en 'Childish' of een speelse struikelswing als in het nummer 'Verbatim' worden niet geschuwd. Pierre de Surgères mag dan in Nederland nog niet zo bekend zijn, deze cd is wel een mooi visitekaartje voor de oversteek naar het jazzclubcircuit van de lage landen.

Sjoerd van Aelst

Info: <http://www.pierredesurgeres.com>

Jazzflits nummer 290

DAVE ZINNO UNISPHERE
River Of January (Whaling City Sound)

Dave Zinno kom je regelmatig tegen op cd's van het Label Whaling City Sound. Op 'River Of January' is deze bassist zelf de leider. Hij heeft een bont Zuid-Amerikaans gezelschap rond zich verzameld. De saxofonist Mike Tucker ontmoette hij in Rio de Janeiro. Drummer Rafael Barata geldt daar als een van de grote slagwerkers. De pianist Leo Genovese is van Argentijnse afkomst. Dave Zinno heeft de eigen stukken op deze cd in Brazilië geschreven. Dat land heeft hem geïnspireerd tot stevige jazz. De heren maken weinig tijd vuil aan beleefdheden en bieden meermalen fors en uitdagend tegen elkaar op. Soms loopt dat uit op collectieve improvisatie. Genovese houdt voortdurend de vinger aan de pols en het kwintet in het gareel.

Hessel Fluitman

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

PAUL VAN KEMENADE
Master Of Lyric (vervolg pagina 5)

De laatste cd 4 laat Van Kemenade van nu horen, met name met de cd 'Close Enough', die in het gezaghebbende jazztijdschrift Down Beat vijf sterren kreeg, de zeker zo mooie cd 'Who Is In Charge', en zijn laatste cd 'Daytime Sketches' met pianist Jasper van 't Hof en drummer Mariá Portugal, een van de mooiste uit zijn hele oeuvre. Het zijn die cd's die Van Kemenade op zijn top laten horen met een lyriek die hem tot de groten op dit gebied maakt.

In een recent interview zei Van Kemenade over zijn manier van spelen: "Het moet om de muziek gaan. Ik maak muziek voor mensen, maar het komt uit mijn hart." Als er iets is wat deze jubileumbox duidelijk maakt is het dat wel. Een box bovendien die nieuwsgierig maakt naar wat nog moet komen, want uitgespeeld is Paul van Kemenade nog lang niet. **Tom Beetz**

Bestelinfo: <http://bit.ly/2lqClcI>

15 januari 2018

BESTE JAZZALBUMS 2017

volgens de NPR Jazz Critics Poll (VS)

- 1 Vijay Iyer Sextet**
Far From Over (ECM)
- 2 Steve Coleman's Natal Eclipse**
Morphogenesis (Pi Recordings)
- 3 Tyshawn Sorey**
Verisimilitude (Pi Recordings)
- 4 Craig Taborn**
Daylight Ghosts (ECM)
- 5 Nicole Mitchell**
Emerging Worlds (FPE)
- 6 Cécile McLorin Salvant**
Dreams And Daggers (Mack Avenue)
- 7 Roscoe Mitchell**
Bells For The South Side (ECM)
- 8 Matt Wilson,**
Honey And Salt (Palmetto)
- 9 Charles Lloyd Quartet**
Passin' Thru' (Blue Note)
- 10 Ambrose Akinmusire**
A Rift In Decorum (Blue Note)
- 11 Rudresh Mahanthappa
& the Indo-Pak Coalition**
Agrima (Mahanthappa)
- 12 Jaimie Branch**
Fly Or Die (International Anthem)
- 13 William Parker Quartets**
Meditation/Resurrection (AUM)
- 14 Hudson**
Hudson (Motéma)
- 15 Ron Miles**
I Am A Man (Yellowbird)
- 16 Miguel Zenón**
Típico (Miel)
- 17 Matt Mitchell**
A Pouting Grimace (Pi Recordings)
- 18 Ahmad Jamal**
Marseille (Jazz Village/PIAS)
- 19 Bill Frisell & Thomas Morgan**
Small Town (ECM)
- 20 Wadada Leo Smith**
Solo: Reflections And Meditations
On Monk (TUM)
- 21 Jane Ira Bloom**
Wild Lines (Outline)
- 22 Wadada Leo Smith**
Najwa (TUM)
- 22 Linda Oh**
Walk Against Wind (Biophilia)
- 24 Mike Reed**
Flesh & Bone (482 Music)
- 25 Fred Hersch**
Open Book (Palmetto)

De NPR Jazz Critics Poll vaart onder de vlag van de Amerikaanse publieke omroep NPR. Voor het overzicht brachten 137 Amerikaanse critici stemmen uit. Platen van de labels ECM en Pi Recordings zijn goed vertegenwoordigd in de top 10. Het publiek kiest eerder voor het werk dat bij Mack Avenue en Whaling City Sound uitkomt, zo blijkt uit de Jazzweek Jazz Chart 2017 (zie pagina 20 van deze Jazzflits), het overzicht van de meest gedraaide albums op Noord-Amerikaanse jazzradiostations.

BESTE BELGISCHE ALBUMS 2017

volgens de luisteraars van Jazz Rules

- 1 Flat Earth Society feat. David Bovée**
Boggamasta (Igloo Records)
- 2 De Beren Gieren**
Dug Out Skyscrapers (Sdban Records)
- 3 Steiger**
And Above All (El Negocito Records)
- 4 LABtrio**
Nature City (Outnote Records)
- 5 Linus/Okland/Van Heertum/Zach**
Mono No Aware (Aspen Edities)
- 6 Nordmann**
The Boiling Ground (V2 Records)
- 7 Stuff.**
Old Dreams New Planets (Sdban Records)
- 8 Dijf Sanders**
Java (W.E.R.F)
- 9 Compro Oro**
Bombarda (W.E.R.F)
- 10 Lionel Beuvsen MOTU**
Earth Song (Igloo Records)
- 11 BRZVLL**
Waiho
(Sdban Records)
- 12 Rawfishboys**
Fengling (W.E.R.F)
- 13 Rebirth::Collective**
Witchcraft (Soulfactory Records)
- 14 Hoera**
Beestentijd (Granvat)
- 15 Veder**
Evergreen (Aspen Edities)
- 16 Bravo Big Band**
Another Story (Soulfactory Records)
- 17 Jelle Van Giel Group**
The Journey (Hevhetia)
- 18 Muzzle**
Genetic Modified Art (Monks And Thieves)
- 19 Kris Defoort**
Diving Poet Society (W.E.R.F)
- 20 Aka Moon**
Now
(Outhere Music)
- 21 Orchestra Exotica**
Plays Martin Denny (Off Record Label)
- 22 Nicolas Kummert**
La Diversité (Edition Records)
- 23 Bram Weijters & Chad McCullough**
Feather (Monks And Thieves)
- 24 De Groote/Faes Duo**
Symphony For 2 Little Boys (El Negocito)
- 25 Martin Salemi Trio**
Short Stories (Igloo Records)

De lijst van beste Belgische jazzalbums 2017 is samengesteld op basis van de top 3 van luisteraars van het programma Jazz Rules, dat wekelijks te horen is op Urgent FM, het medialab van de Universiteit Gent. Presentatie: Dirk Roels. Beluister de top 25 hier: <http://bit.ly/2BGUChF>

FESTIVAL STRANGER THAN PARANOIA

Datum en plaats:

23, 28 december 2017,
Paradox, Schouwburg, Tilburg.

Al 25 jaar produceert en programmeert altsaxofonist Paul van Kemenade rond kerst het festival Stranger Than Paranoia. Het bijzondere hiervan is dat ongebruikelijke groepen en combinaties van musici, en soms gewoon gekke muziek worden geprogrammeerd. De laatste jaren vindt dit festival niet alleen in Tilburg plaats, maar ook in enkele andere steden. Dit jaar waren dat Nijmegen (Brebli) en Amsterdam (Bimhuis). Met name in Tilburg stond dit jubilerende festival in het teken van een ander jubileum: het veertigjarige jubileum van Paul van Kemenade als professioneel jazzmuzikant en dat werd gevierd in de Schouwburg.

De openingsavond was zoals vanouds in een uitverkocht Paradox en even traditioneel trapte **Van Kemenade** zelf af. Dit keer presenteerde hij zich met zijn nieuwe kwintet met de Finse drummer Markku Ounaskari, pianist Rein Godefroy, bassist Wiro Mahieu en trombonist Loek Boudesteijn, van wie alleen de laatste ook in het oude kwintet zat. Op de feestavond in de Schouwburg hoorden we voor de allerlaatste keer zijn oude kwintet met Boudesteijn, en nu met drummer Pieter Bast, pianist Jeroen van Vliet en bassist Eric van Westen. Een mooie gelegenheid om beide te vergelijken. Vooralsnog won het oude kwintet met royale voorsprong. Sterker nog, het oude kwintet speelde met een energie die niet zomaar een vlammetje levend hield, maar die een uitslaande brand tot gevolg had. De groep steeg daarmee als geheel op tot een hoogte die niet zo vaak op een Nederlands podium te horen is en die het publiek verstild aan de grond of hun stoel nagelde. Het nieuwe kwintet klinkt niet alleen anders, vooral dankzij drummer Ounaskari en pianist Godefroy, maar heeft nog niet de souplesse en de uniformiteit van zijn voorganger bereikt. De potentie van de nieuwe groep is duidelijk, maar de startblokken werden nu nog moeizaam verlaten en waar de oude groep fier aan de hemel schitterde, werd de nieuwe met enige moeite boven de grond gehouden. Op de opening viel verder te genieten van het Italiaanse **OttoMani**, een kwartet van gitarist Tolga During met
[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Saxofonist John Dikeman, in het midden dirigent Jules Buckley en rechts Jameszoo (gekleurd overhemd). (Foto: Tom Beetz)

Paul van Kemenade. (Foto: Tom Beetz)

basklarinet, bas en trommel. Zij speelden verstilde muziek met veel dynamiek en stiltes waarbij Andrea Piccioni een onmogelijke hoeveelheid klanken uit zijn simpele trommel haalde. **Het Brabants Jazzorkest**, dat onder de bezielende leiding van trompettist Jeroen Doornik als hbJAZZo door het leven gaat, sloot af met stukken van bassist Niko Langenhuijsen, die voor de gelegenheid zelf meedeed. De professionele Brabantse musici van dit grote orkest spelen voor hun plezier en dat straalden ze ook uit.

In de Schouwburg zorgde de Britse jazzkomiek **Earl Okin** voor een luchtig moment. Met drummer **Han Bennink**, die er ook niet vies van is om de pias uit te hangen, werden de meest flauwe grappen losgelaten op enkele bekende standards, waarbij de bezoekers niet lachend van hun stoel rolden maar hun toch een aardig 'campy' gevoel gaven. Het was zeker geen muzikaal hoogtepunt maar nog altijd beter dan het Zuid-Koreaanse **Tiny Orchestra** van arrangeur Jungsu Choi, die als dirigent wat doelloos meeneuriede en af en toe iets met zijn armen deed. MC Vera Vingerhoeds kondigde ze aan als „een groep die standards speelt maar op een unieke Koreaanse manier“. Die manier werd snel duidelijk. Nummers als 'Take the A-Train' en 'Anthropology' werden door opgewonden standjes, ongelijk en rommelig gespeeld waarbij elke connotatie met swing werd weggevaagd.

Gelukkig kende de avond naast het kwintet van Van Kemenade nog een ander hoogtepunt. Het **Metropole Orkest** onder leiding van Jules Buckley speelde de composities van het album 'Fool' van Jameszoo, die zelf aan de elektronicaknoppen zat en als gasten de uitstekende drummer Binkbeats, toetsenist Niels Broos en tenorsaxofoonbeul John Dikeman, de reïncarnatie van Albert Ayler op aarde, had meegebracht. Producer **Jameszoo** is zelf een vernieuwer van de dj-scene en in 2016 werd zijn debuutalbum 'Fool' uitgebracht. Dat het Metropole Orkest erin is geslaagd die intuïtieve composities ('onbevangen computer jazz' zegt Jameszoo zelf) te arrangeren tot muziek die alle grenzen van jazz en gecomponeerde muziek overschrijdt, soms bijzonder heftig waarbij de meters code rood aangaven, en tot een complete vernieuwing van akoestische computermuziek leidt, was niet alleen verrassend maar ook een feest van genot.

Tom Beetz

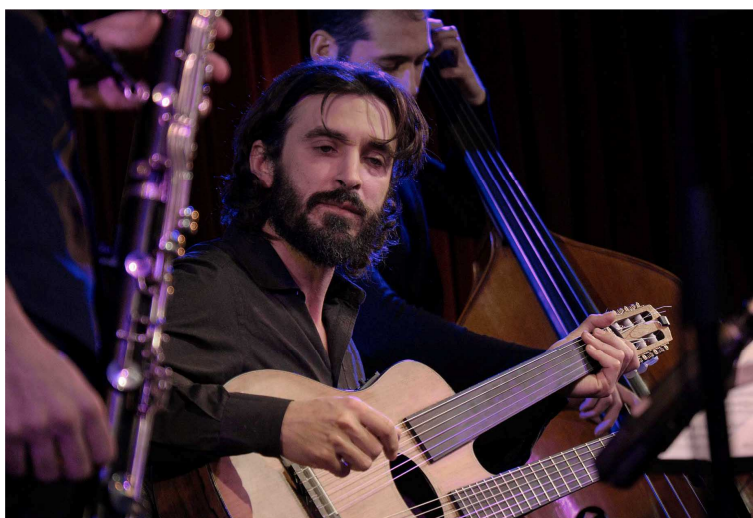

Earl Okin (links) en Han Bennink. (Foto: Tom Beetz)

Het oude kwintet van Paul van Kemenade. (Foto: Tom Beetz)

'Het optreden van Earl Okin en Han Bennink was zeker geen muzikaal hoogtepunt. Hoogtepunten waren de sets van Van Kemenade c.s. en het Metropole Orkest met Jameszoo.'

Gitarist Tolga During van het Italiaanse kwartet OttoMani. (Foto: Tom Beetz)

ARTVARK SAXOPHONE 4-TET

Bezetting:

Rolf Delfos, Bart Wirtz (altsax),
Mete Erker (tenorsax),
Peter Broekhuizen (baritonsax).

Datum en plaats:

7 januari 2018,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Het eerste concert van 2018 werd door Hot House-voorzitter Ben Scheper opgedragen aan de op 31 december 2017 overleden trombonist Bart Lust. Hij was in Leeuwarden regelmatig te gast. Het concert van het Artvark Saxophone Quartet bestond uit twee delen. Het leek wel of de heren voor de pauze hun 'greatest hits' speelden. De stukken barstten van de spanning en swing. Je kon wel horen dat dit het laatste concert van de tournee was: alles werd als het ware in een 'flow' gespeeld. Abdullah Ibrahim's 'Blues for a hip king' werd zo strak gebracht door de bariton en een van de altsaxen als ritmesectie, dat het wel van Bach afkomstig leek. In 'Morning waltz' was de begeleiding van de drie saxen achter de solist zo gearrangeerd, dat het klonk als het bronzen geluid van de trombonesectie van een bigband. Tijdens Chick Corea's 'Childrens song 6', in een arrangement van Rolf Delfos, maakten de lichaamsbewegingen van de saxofonisten het ritme zichtbaar. Grappig! In 'Charles in Detroit' was de fanatieke drive van de verbeterde bassist en orkestleider Mingus volop aanwezig. Door de wijze van versnellen en vertragen, maar ook het soleren leek de band van deze bassist zelf wel op het podium te staan. Een pracht van een eerste set, waarin ook 'Breathe in, breathe out' niet ontbrak. In de 'kleppensong' wordt tussen het in- en uitademen aan het begin en eind, op de kleppen van de saxen gespeeld zonder te blazen. Adembenemend mooi!

De tweede set was niet zo uitbundig. De zevendelige suite 'Trance' werd doodstil en met aandacht beluisterd. De vier wisten de spanningsboog van het begin tot het eind vol te houden. Ook hier weer betaalde het zich uit dat ze de muziek in een paar maanden tijd veel live hadden gespeeld. Ze speelden niet meer de noten, maar de zeven composities werden in één lange beweging uitgevoerd. De live-ervaring van muziek gaat de cd's ver te boven, zo bleek maar weer.

Hessel Fluitman

GILAD HEKSELMAN

JAZZ IN BEELD

'Pat Metheny's natuurlijk opvolger.' Als zodanig werd de Israëlische gitarist Gilad Hekselman in Maastricht aangekondigd. Hij speelde er donderdag 14 december in Ainsl met ZuperOctave. Een formatie die in de jaren zeventig een supergroep zou zijn genoemd met Hekselman op gitaar, Aaron Parks op piano en Kendrick Scott op drums. **Jean Schoubs** maakte de foto's op deze pagina.

DUETS

Bezetting:

Reinier Baas (gitaar), Tuur Florizoone (accordeon), Ben van Gelder, John Dikeman (sax), Sanne Rambags (zang), Fulco Ottervanger (piano), Morris Kliphuis (hoorn), Bram Stadhouders (gitaar), Bart Maris (trompet), Harmen Fraanje (piano), Stefan Lievestro (bas), Yonga Sun (drums), Niti Ranjan Biswas (tabla).

Datum en plaats:

5 januari 2018,
Willem Twee Concertzaal, Den Bosch.

Wie verheft zich uit zijn bank om zijn lievelingsmuzikant tien minuten te horen, en welke muzikant is bereid om 400 km te reizen om tien minuten op te treden? Je zou denken niemand, maar de Bossche trompettist en concertorganisator Jeroen Doornik lukt het nu al vier jaar op rij om de eerste vrijdag van het nieuwe jaar zowel publiek als musici enthousiast te krijgen voor zijn programma 'Duets'. Dertien jazzmuzikanten, elk jaar weer anderen, gaan een uitdaging aan die voor hen zeker zo spannend is als voor de luisteraars. Onder het eten, een half uur voor aanvang, krijgen ze horen met wie ze een duo gaan vormen, er mag niet worden gerepeteerd en er mogen geen afspraken gemaakt worden. Vaak hebben ze niet eerder met elkaar gespeeld, soms kennen ze elkaar niet eens. In vijf kwartier wordt een nieuwe compositie gecreëerd waarvan niemand weet hoe het begint en hoe het eindigt. 'Instant composing' in de meest elementaire vorm dus. Het kan goed en het kan fout uitpakken, elk duo is een nieuwe uitdaging. Dit jaar ging het goed, wat heet: het was fantastisch. De Belgische trompettist Bart Maris beet het spits af. Hij opende met zachte klanken op pockettrompet, die al snel overgingen in een woeste vrije improvisatie. Een mêlée van vreemde klanken ontstond aan zijn trompet. Na vijf minuten sloop drummer Yonga Sun het podium op en voegde zich als eerste duo bij Maris, die zelf na vijf minuten soepel vervangen werd door hoornist Morris Kliphuis, die de woeste improvisaties van Maris liet landen in een bezonken landschap van pastelkleuren. Vijf minuten later was gitarist Bram Stadhouders op het podium en zat Yonga Sun zelf zittend op de grond verbaasd te luisteren hoe deze compositie in uitvoering zich ontwikkelde. Zo ging het door, elke vijf minuten een ander duo.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bart Maris. (Foto: Tom Beetz)

De laatste noot van de voorganger werd opgepikt en met een eigen interpretatie voortgezet om verder aan de compositie te bouwen. Eigenlijk mocht er geen overlap zijn, maar de laatste tonen van de melodica van pianist Fulco Ottervanger mengde zich nog enkele seconden zinderend met de eerste noten uit het accordeon van Tuur Florizoone. Na vijf kwartier ging het laatste duo van altsaxofonist Ben van Gelder en pianist Harmen Fraanje over in de afsluitende vijf minuten waar Fraanje in zijn eentje de compositie afrondde. Had Maris de compositie een woeste opening bezorgd, Fraanje temde uiteindelijk met romantische slotakkoorden het monster. Een monster dat halverwege nog een felle strijd aanging toen tenorsaxofonist John Dikeman, gierend flageolettonen rondstrooiend, het podium betrad. Het eindresultaat was een fraai stuk muziek waar de musici werden uitgedaagd om uit hun comfortzone te stappen en om de muziek steeds weer een andere kant op te duwen en daarmee de sfeer te veranderen. Met bassist Lievestro en Bram Stadhouders veranderde de muziek in een rustige, zwoele zondagmiddag, Dikeman verstoorde die rust met een onweersbui, waarna gitarist Reinier Baas en tablaspeeler Niti Ranjan Biswas het zonnetje subtiel lieten terugkomen. Zo waren er veel stemmingswisselingen en hoogtepunten, zeker toen stemkunstenaar Sanne Rambags, eerst met Ottervanger en daarna met Florizoone de compositie richting spannend einde leidde. **Tom Beetz**

Tuur Florizoone (links) en Sanne Rambags. (Foto: Tom Beetz)

BENEFIET VOOR JORRIT

Bezetting:

Eric Vloeimans (trompet), Michael Moore (klarinet, altsaxofoon), Oene van Geel (altviool), Jorrit Westerhof (gitaar), Martin Fondse (piano, vibrandoneon), Marko Curcic (bas), Aleksandar Škorić, Han Bennink (drums).

Datum en plaats:

23 december 2017,
Arminiuskerk, Rotterdam.

"Ik hoop dat jullie veel geld doneren voor deze lieve schat." Daarmee opende drummer Han Bennink de avond. Hij had dit benefietconcert in debatcentrum Arminius, ofwel de Remonstrantse Kerk in Rotterdam, georganiseerd. Aanleiding was een brand in het huis van gitarist Jorrit Westerhof. Ook zijn gitaren waren in vlammen opgegaan. De titel van de avond was dan ook: 'Help Jorrit uit de brand!' Bij aanvang was er al een paar duizend euro binnengehaald. De lijst van artiesten die belangeloos zouden optreden belooft een hoog improvisatiegehalte. De setlist van de eerste set bevatte uitsluitend namen van muzikanten: 'Han Michael Jorrit', 'Han Oene Morris' en harmonica-orkest 'Martin (Fondse) en Michael (Moore)'. Mede door de invloed van Bennink en Moore was de geest van het ICP-orkest nadrukkelijk aanwezig. Hoewel de akoestiek van deze kerk zich opvallend goed leent voor concerten was de versterking helaas te krachtig. Vlak voor de pauze werd om begrijpelijke redenen geroepen: "Gaat u maar lekker veel drinken." Dat kon bij de bar, die om even begrijpelijke redenen vrijdbaar was.

Na de pauze liet programmeur Frank van Berkel de verbrande hals van Westerhofs gitaar zien. Hij meldde dat 'Jazz International Rotterdam de stookkosten voor zijn rekening neemt'. Arminius deed ook zijn deel. De set die daarop volgde was heel anders dan de eerste. Nu was er meer compositie, rust en gevoel. Zo was een duet van Jorrit Westerhof en Eric Vloeimans vol van emotie, zacht en teer en passend in de akoestiek van de kerk. Daarbij bracht Vloeimans zonder enige moeite zijn publiek én zichzelf in extase. Het publiek wachtte respectvol met applaus totdat Vloeimans weer terug was uit zijn trance. Westerhof zette zich de hele avond krachtig op de kaart, mede door de samenwerking met bassist Marko Curcic en drummer Aleksandar Škorić. Met elkaar vormen ze de band

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Vlnr: Morris Kliphuis, Eric Vloeimans en Aleksandar Škorić.
(Foto: Joke Schot)

Jorrit Westerhof. (Foto: Joke Schot)

Michael Moore (links) en Martin Fondse. (Foto: Joke Schot)

3 TIMES 7. Zoals verwacht speelden op het laatst alle muzikanten samen, waarbij er afwisselend gesoleerd werd. Logisch dat hiervoor wel degelijk compositorische afspraken waren gemaakt. Al met al deed de afwisseling van muzikanten vermoeden dat Westerhof de Boy Edgarprijs uitgereikt kreeg. Maar dat is misschien voor later. **Peter J. Korten**

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

SUPERLATIEVEN

Vlak voor kerst sneeuwde het in New York. Mijn vriend speelde in een jazzclub in de West-Village en ik kwam met een paar vrienden langs om te luisteren en een cocktail te drinken. Aan het eind van de avond liep ik naar buiten en zag de portier staan. Ik vroeg hem of hij de hele avond buiten in de sneeuw had gestaan en hij antwoordde dat hij dat helemaal niet erg vond. Ik zei dat ik wel onder de indruk was want ik stond nog maar een minuut buiten en bevroor al haast. "I'm freezing", zei ik. Hij reageerde bot, "No you're not, you're fine". Tja dat was waar, ik had de hele avond lekker warm binnen cocktails gedronken. Voor een portier was hij niet erg sociaal, ik meende natuurlijk niet dat ik bevroor, maar probeerde gewoon een aardig praatje te maken.

Toch zette het me aan het denken. Vooral hier in Amerika praat iedereen in superlatieven. "You're so great!", "I'm starving", "This is so amazing!" Uitspraken en woorden die zo overmatig gebruikt en misbruikt worden en totaal hun waarde verloren hebben.

Het meest misbruikte woord is misschien wel het Engelse woord 'love'. Een lekker pakkend woord dat we inmiddels in Nederland ook heel veel gebruiken. We strooien ermee rond op de meest gewone momenten, zoals mijn Amerikaanse vriendinnen die hun vriend bellen om te vragen of er nog melk in huis is en dan de telefoon ophangen met "ok, bye, love ya!". We gebruiken het om dingen te omschrijven die we leuk vinden: "I loveee you're sweater". Maar als we 'love' steeds maar gebruiken om dingen te omschrijven die we gewoon leuk vinden of waarderen, welk woord kunnen we dan gebruiken als we het echt menen? Er zijn gelukkig heel erg veel liedjes geschreven waar het woord 'love' niet in voorkomt, maar die wel de boodschap overbrengen: Zoals de zin "I want to see you're face in every kind of light" uit de standard 'What are you doing the rest of your life?' van Allen en Marilyn Bergman. Of 'I've grown accustomed to her face, she almost makes the day begin' van Frederick Loewe en Alan Jay Lerner. En: 'It's not the pale moon that excites me, oh no it's just the nearness of you' van de Gershwins. En zo kan ik natuurlijk nog heel lang door zwijmelen.

Het woord 'love' gebruik ik inmiddels erg gemakkelijk maar in het Nederlands heeft 'houden van' volgens mij nog heel veel waarde. Het is een proces tussen mensen, je moet het langzamerhand verdienen. 'Ik hou van je' een zin waar je moed voor nodig hebt om het uit te spreken. En daarom wens ik u een gelukkig en vooral ook moedig 2018!

Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=duKba6sd1G0>

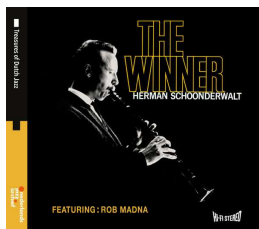
BESTSELLERS JAZZ CENTER

TOP 10 2017

- 1 **Mike Stern**
Trip (Heads Up)
- 2 **Anouar Brahem**
Blue Maqams (ECM)
- 3 **Chick Corea/Steve Gadd Band**
Chinese Butterfly (Stretch/Universal)
- 4 **Tingvall Trio**
Cirklar (SKIP)
- 5 **Dave Holland**
Aziza (Dare2 Records)
- 6 **Bill Laurance**
Live At Union Chapel (Ground Up)
- 7 **Blue Note All-Stars**
Our Point Of View (Blue Note)
- 8 **MSM Schmidt**
Life (Laika)
- 9 **Jack DeJohnette**
Hudson (Motema)
- 10 **Morten Schantz**
Godspeed (Edition)

TOP 5 REISSUES 2017

- 1 **Herman Schoonderwalt**
The Winner (NJA)
- 2 **Bill Evans**
Another Time (Hilversum 1968)
(Resonance)
- 3 **Dave Brubeck**
Live At The Kurhaus 1967
(Fondamenta)
- 4 **Dexter Gordon**
Fried Bananas (Gearbox)
- 5 **Hank Mobley**
To One So Sweet, Stay That Way
(NJA)

De toppers 2017 volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center): "Zoals elk jaar niet gestaafd op verkoopcijfers maar gewoon wat wij samen het leukste, beste, mooiste, ontroerendste en toch fraaiste vonden! Al het goede voor 2018 en kom gerust eens snuffelen in de Wagenstraat 125 A."

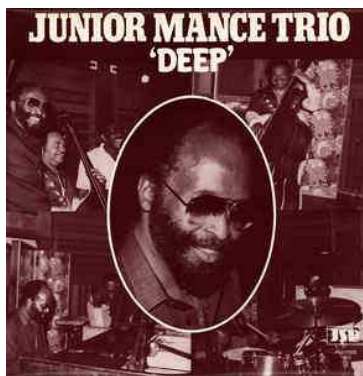
THE JAZZ CONNECTION

JUNIOR MANCE

aan het gevaar ontsnapt en door 'Cannonball' gered

Nog niet lang geleden kondigde de Amerikaanse jazzpianist Junior Mance (geboren 10 oktober 1928 in Evanston bij Chicago, maar altijd 'Junior' gebleven) aan, dat het wat hem betrof welletjes was en dat hij na goed driekwart eeuw ophield met piano spelen in het openbaar. Niemand zal hem het recht daartoe betwisten - zeker niet als wij er rekening mee houden dat Mance's optreden in het openbaar al eerder serieus gevaar heeft gelopen.

Dat was met name het geval in 1950, toen Julian Clifford Mance als zovelen van zijn leeftijdsgenoten, de oproep ontving om zich aan te melden voor militaire dienst. Die 'uitnodiging' kwam toen verre van gelegen, niet alleen omdat de rassentegenstellingen in de Amerikaanse gelederen nog steeds onaangenaam scherp aanwezig waren (lees bijvoorbeeld over de ervaringen van Lester Young in het Amerikaanse leger) of omdat Mance's carrière als jazzpianist een ongewenste onderbreking op zou lopen, maar vooral omdat Mance en zijn onderdeel opgeleid werden om naar

Korea gestuurd te worden en daar vervolgens deel te nemen aan de uitzichtloze oorlog die woedde tussen de Zuid-Koreanen, met de NAVO, aangevoerd door de Amerikanen, aan de ene kant en de Communistische Noord-Koreanen met hun Chinese bondgenoten daartegenover. Tal van Mance's leeftijdsgenoten waren al gesneuveld en overlevingskansen waren dan ook laag. Bij

wijze van afscheid mocht Mance nog één keer optreden en juist die keer werd hij gehoord door een andere Julian, te weten alt-saxofonist Julian 'Cannonball' Adderley, die daarvan diep onder de indruk was. Deze geboren ritselaar droeg net als Mance Uncle Sam's wapenrok, maar had zich een positie weten te verwerven, waarin hij geen gevaar liep en juist zo veel en vaak als mogelijk was, muziek kon maken. Eén en ander speelde zich af met medewerking van Adderley's broer, trompettist-cornettist Nat Adderley en trombonist Curtis Fuller. Een pianist met de kwaliteiten van Junior Mance zou daar goed bij passen, vond 'Cannonball'. In grote haast slaagde hij erin de juiste figuren in beweging te brengen om Junior Mance overgeplaatst te krijgen. In plaats van aan het levensgevaarlijke Koreaanse front terecht te komen, kreeg deze op het nippertje overplaatsing naar het vreedzame Kentucky. Overdag wachtte hem daar enig klerkenwerk en 's avonds en in de weekenden was er ruimte voor muziek. Toen zijn termijn voorbij was, kon hij ongeschonden terug naar de jazzclubs van Chicago, de studio's en de concertzalen rond de hele wereld. Wat dat allemaal opgeleverd heeft, staat onder meer op de Progressive CD 7172, dat ons het Junior Mance Trio anno 1980 laat horen, met dank onder anderen aan Cannonball Adderley...

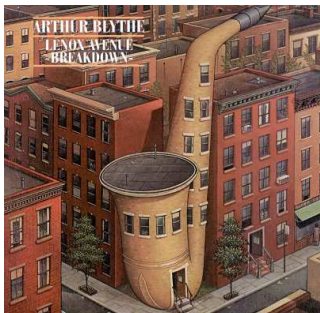
Lex Lammen

Beluister hier een track van de elpee 'Deep' uit 1980:
<https://www.youtube.com/watch?v=lxqvHjFE8I>

DE GOUWE OUWE VAN...

Arend Hart

ARTHUR BLYTHE Lenox Avenue Breakdown Columbia

Het was de opvallende voorkant van de plaat die eind jaren zeventig mijn aandacht trok in een platenzaak en me nieuwsgierig maakte naar de muziek. Na beluistering van het eerste nummer was ik al verkocht. De plaat heette 'Lenox Avenue Breakdown' en was van altsaxofonist Arthur Blythe, die maart vorig jaar op 76-jarige leeftijd overleed. Vooral dat eerste nummer maakt me nog steeds erg blij. Het heet 'Down San Diego way' en is net als nog twee nummers op de plaat geschreven door Blythe zelf. Samen met het opzweepende latin-ritme dat door Jack DeJohnette (drums), James 'Blood' Ulmer (gitaar), Cecil McBee (bas), Bob Stewart (tuba) en Guillermo Franco (percussie) wordt neergezet, maakt het juichende geluid van Blythe's saxofoon onveranderlijk een al even juichend gevoel bij me los. De solo van James Newton op fluit is overigens ook niet mis. Op het volgende nummer, een opwindende ode aan de straat Lenox Avenue in Harlem, zijn naast solo's van een intens spelende Blythe en Newton, ook Stewart en McBee als solisten te horen. 'Slidin' Through' heeft een bluesgevoel. Er wordt regelmatig gebruikgemaakt van een zevenmaats-groove. Het vierde en laatste nummer, 'Odessa' (dat op naam staat van Blythe en de gebroeders Gibb van de Bee Gees (*)) heeft een oosterse inslag. Al met al is 'Lenox Avenue Breakdown' een hoogtepunt in het oeuvre van Arthur Blythe.

Arend Hart,

JF-lezer in Phitsanulok, Thailand.

(*) 'Odessa' is het titelnummer van de zesde elpee van de Bee Gees. Het album verscheen in 1969 en wordt als het magnum opus van de groep gezien.

[In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker of lezer van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.](#)

OVERLEDEN

Zanger Kevin Mahogany. (Persfoto)

Bart Lust, 31 december 2017 (50)

Nederlands trombonist. Overleed na een kort ziekbed in Amsterdam. Lust, geboren in 1967 in Zaandam, speelde onder meer in de New Cool Collective Big Band, Konrad Koselleck Big Band, Holland Big Band en leidde zijn eigen Bart Lust Quintet. (hve)

Roswell Rudd, 21 december 2017 (82)

Trombonist; verkeerde aanvankelijk in dixielandkringen, werd in de jaren zestig bekend door zijn samenwerking met de saxofonisten John Tchicai (New York Art Quartet), Archie Shepp en Steve Lacy. Maakte zich sterk voor de verbreiding van de muziek van Thelonious Monk en Herbie Nichols en vond daarin een partner in Misha Mengelberg.

Kevin Mahogany, 18 december 2017 (59)

Amerikaanse vocalist. Afkomstig uit Kansas City met wortels in de rhythm 'n' blues. Drong pas in de jaren negentig in de jazzwereld door met solo-optredens.

Keely Smith, 16 december 2017 (89)

Door jazz beïnvloede zangeres-comédienne; sinds 1948 immer in gezelschap van haar latere echtgenoot, trompettist-zanger Louis Prima.

John Critchinson, 15 december 2017 (82)

Engelse pianist; in 1960 lid van de Avon Cities Jazz Band, vormde diverse malen een eigen trio en speelde vijftien jaar lang bij Ronnie Scott en na diens dood in 1996 in de aan hem gewijde Legacy Band.

Willie Pickens, 12 december 2017 (86)

Vrij onbekend gebleven Amerikaanse pianist uit Milwaukee. Vestigde zich in Chicago en bleef daar hangen. Speelde met tal van plaatselijke musici en was actief in het muziekonderwijs. Maakte onder andere platen met saxofonist Eddie Harris (jaren zestig) en Elvin Jones (jaren negentig). (jjm)

Ton van Wageningen, 28 november 2017 (87)

Jazzfotograaf. "Ton van Wageningen fotografeert geen jazzmusici. Hij is een jazzmusicus die camera speelt", aldus Michiel de Ruyter in Jazzwereld nr. 5 van maart 1966. Vandaar de tekst 'Man blies camera' in Van Wageningens rouwadvertentie. Zijn mooiste werk is bijeengebracht in 'Jazz & Blues. (hve)

JAZZWEEK JAAROVERZICHT

- 1 Jazzmeia Horn**
A Social Call (Prestige/Concord Music)
- 2 Louis Hayes**
Serenade For Horace (Blue Note)
- 3 Terry Gibbs**
92 Years Young (Whaling City Sound)
- 4 Hudson**
Hudson (Motema)
- 5 Christian McBride Big Band**
Bringin' It (Mack Avenue)
- 6 Christian Sands**
Reach (Mack Avenue)
- 7 Joey DeFrancesco + The People Project Freedom** (Mack Avenue)
- 8 Gerry Gibbs & The Thrasher People**
Weather Or Not (Whaling City Sound)
- 9 Diana Krall**
Turn Up The Quiet (Verve)
- 10 Cyrus Chestnut**
There's A Sweet Spirit (HighNote)
- 11 Billy Childs**
Rebirth (Mack Avenue)
- 12 Steve Nelson**
Brothers Under The Sun (HighNote)
- 13 Kevin Eubanks**
East West Time Line (Mack Avenue)
- 14 Bobby Watson**
Made In America (Smoke Sessions)
- 15 Heads Of State**
Four In One (Smoke Sessions)

Het JazzWeek-jaaroverzicht 2017 geeft een overzicht van de in 2017 meest gedraaide albums op Noord-Amerikaanse jazzradiostations.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort, Jorre Reynders. **Fotografie:**

• Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Advertenties:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS**

is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVAL FEBRUARI

Pianist Wolfert Brederode (rechts) - hier op de foto met Gulli Gudmundsson tijdens Belgrade Jazz 2017 - speelt in Breda. (Foto: Joke Schot)

SOUND OF EUROPE FESTIVAL

Chassé Theater, Breda

3, 4 februari 2018

(www.soundofeuropesfestival.eu)

Met onder anderen: Marius Neset, Pascal Schumacher, Daniel Herskedal, Wolfert Brederode, Rogier Telderman, Adam Bałdych, Gijs Idema en Sanne Rambags.

JAZZ OP PAPIER

Jazzmozaiek december 2017

Het eerste nummer van het vernieuwde Vlaamse magazine Jazzmozaiek zag het licht onder de naam 'Jazzmo'. Nummer twee van december 2017 gaat als 'Cross-over' door het leven. De groep Otomachine siert de omslag. De leden komen in het nummer uitgebreid aan het woord. Verder is er aandacht voor Esinam Dogbatse, Toso, Penoise, La Jérôme, Teun Verbruggen en Aka Moon. Arne Van Coillie rondt zijn vierdelige serie over 100 jaar jazz af. En natuurlijk zijn er veel cd-recensies.

Meer info: <http://jazzmozaiek.be>

VARIA

Inschrijving Dutch Jazz Competition open tot 1 maart

Talentvolle Nederlandse jazzgroepen (gemiddelde leeftijd max. dertig jaar) kunnen zich tot 1 maart aanmelden voor de dertiende editie van de tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition. De finale vindt plaats op 6 april in het Bimhuis in Amsterdam. De halve finales zijn op 24 maart in Arnhem en 25 maart in Paradox Tilburg. De jury kiest tijdens de finale de beste van vier groepen en het publiek mag voor de publieksprijs stemmen. De beste groep krijgt een geldprijs, mag spelen op festivals en een cd maken. De laatste winnaars van deze competitie waren Kapok, Loran Witteveen Quintet en het Xavi Torres Trio.

Info: <http://www.dutchjazzcompetition.com>

Eerste namen jazzfestivals 2018

Leuven Jazz: Mark Guilliana, Zara McFarlane, Digital Mystikz, Sons of Kemet XL, B-Jazz Contest; 16 t/m 25 maart, Leuven.

Seabottom Jazz: The Jig, Deborah J. Carter, Han Litz Group; 9 juni 2018, Lelystad.

Vlnr: Westerhof, Kliphuis, Škorić, Vloeimans, Curcic, Van Geel en Fondse. (Foto: Joke Schot)

Vlnr: Westerhof, Vloeimans en Škorić. (Foto: Joke Schot)

Vlnr: Baas, Florizoone, Van Gelder, Rambags, Ottervanger, Kliphuis, Stadhouders, Maris, Fraanje, Lievestro, Sun, Ranjan Biswas en Dikeman. (Foto: Tom Beetz)

Fulco Ottervanger. (Foto: Tom Beetz)